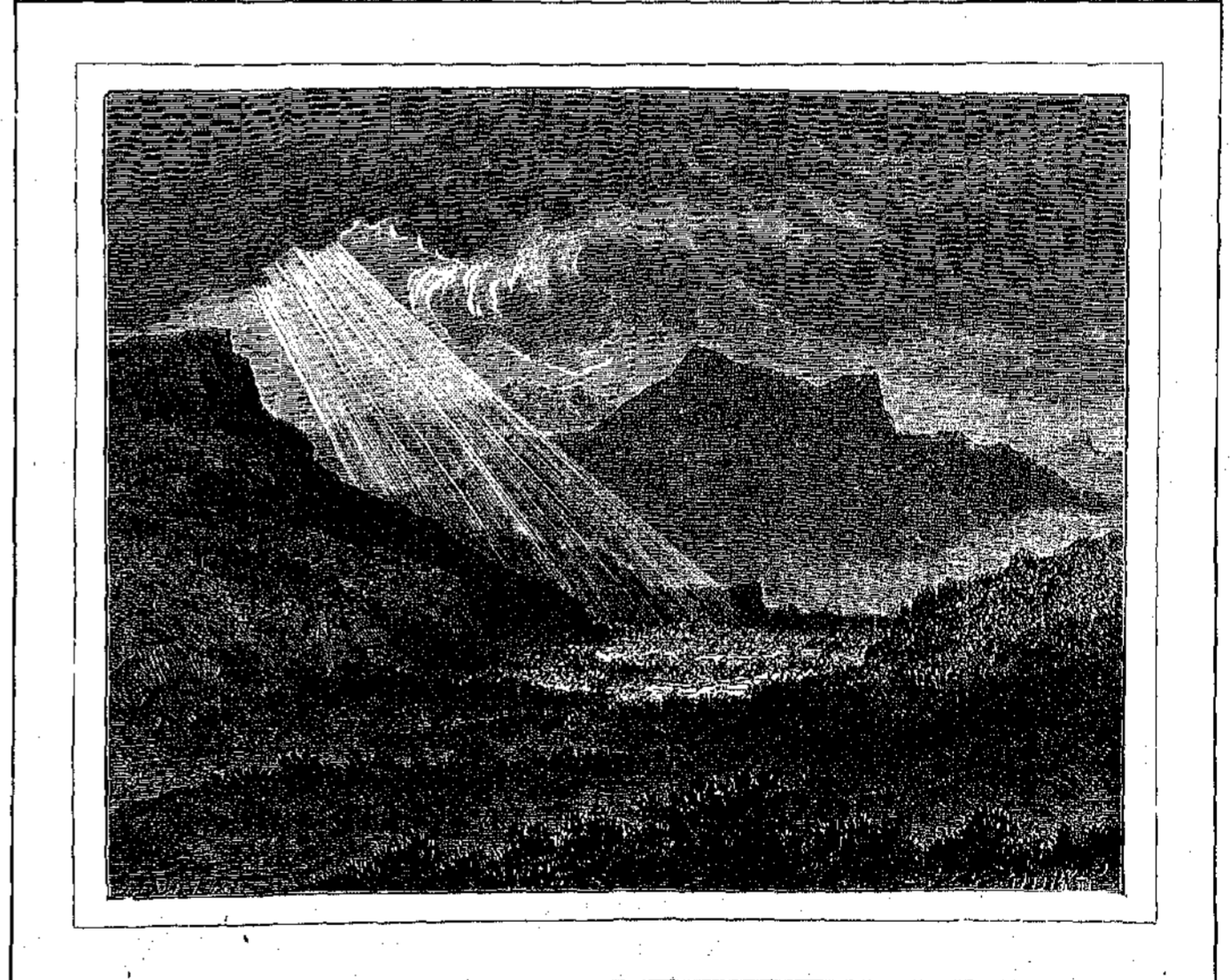

ΕΤΟΣ Δ'. Βιβλίου Τμή ένια Φάρι. 40. Λε. 76.
 τῆ 1/18 καὶ 15/27 Ἐν ΛΕΙΨΙΑ τῆ 15/27 Ἰουνίου 1884 προληρομένη Μάρτ. 32.
 ἐκαστοῦ μηνός. + + ἐς χροῖον. Ροβλ. 10.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.
 Ἡ Οίτη. — Ἀπόσπασμα ἐκ τῶν περιλήσεων τοῦ Πυθαγόρα (τίτος). — Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Ἐπιγραφὴ ἐκθεθεῖσα ἐν Ἀγγλίᾳ. — Ἡ παγὶς τῶν ἀμερικανικῶν κροκοδείλων ἐν Φλωρίδᾳ. — Τὸ βασανιστήριον τοῦ Ἀβελτος ἐν Ἰαπωνίᾳ. (Caldavia). — Ὁ ζωγράφος Ρίχτερ καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ. — Τὸ Μοναστὸν ὡς ἐπικινδύνον Ἑλλάδα. —
 Πόλις. Ἀναμνήσεις. — Ὁ ποιητὴς Τέννισον. — Βιβλιογραφία. — Διάφορα. —
 Αἰτήματα καὶ δόσεις.
ΕΙΚΟΝΕΣ.
 Ἡ Οίτη. — Ἡ παγὶς τῶν κροκοδείλων ἐν Φλωρίδᾳ. — Ὁ ζωγράφος Ρ. Ρίχτερ καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ. — Τὸ Μοναστὸν καὶ τὸ Μοναστὸν καὶ τὸ Μοναστὸν. — Ὁ ποιητὴς Τέννισον ἐν τῷ σπουδαίῳ αὐτοῦ.

— ΩΡΑΙΑΙ ΤΟΠΟΘΕΣΙΑΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ. —

Η ΟΙΤΗ.

δὲ ἡ ἐπιγραφὴ οὐδὲν τι ἀναφέρει χριστιανικῶν φαίνεται διὰ ἐχθρότητάς τῃς ἐκχριστιανισμοῦ τῶν θρωπείων χωρῶν τῆς Εὐρώπης. Αἱ παράγραφοι χωρίζονται διὰ φύλλων, ὡς ἐν λατινικαῖς ἐπιγραφαῖς, ἀλλ' αἱ λέξεις (ἐξαιρέσει ἐν στίχῳ ε.) δὲν εἶναι καχυποβεβλημένα.

Ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει οὕτω·

α'. ΕΚΚΑΙΔΕΧΕΤΗ-Σ
β'. ΙΔΩΝΤΥΜΒΩΣΚΕΦΘΑΝΗ
γ'. ΥΠΟΜΟΙΓΗΣ ΕΡΜΗ
δ'. ΚΟΜΜΑΓΗΝΕΙΠΤΟΣ
ε'. ΦΙΛΙΒΙΩΤΟΣΔΕΙΠΤΗΣ
στ'. ΧΑΙΡΕΣΥΠΤΑΙΠΑΡΟΔΟΥ
ζ'. ΚΗΝΠΕΡΟΝΗΤΟΝΒΙΟΝ
η'. ΕΡΠΗΣ . ΩΚΥΤΑΤΗ . ΤΙ
θ'. ΤΗΣΠ . ΑΡΜΗ . ΣΟΥΙΩΝΕΤΗ
ι'. ΚΙΜΩΗ . ΡΟΝΓΗ . ΚΟΥΦΟΥ
ια'. ΣΕΑ . ΟΝΓΑΡΟΤΑΙΣΕΡΜΗΣ
ιβ'. ΒΗ

Ἡτοι ὡς ἔγγιστα·

“Τῆ δεκάτῃ ἐκτῆ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς Ἰούου ἐτάφη ἀώρος μετ' οἰμωγῆς ὁ Ἑρμῆς, ἀπόγονος τοῦ Κομμωκίτου, φιλοβίωτος διαβάτης. Χαῖρα, σὺ παῖ, ἀπερχόμενος τῆς οδοῦ ταύτης, καίτοι διήλθες διὰ τοῦ θηροῦ θίου. Διὰ τῆς μεγάλης ταχύτητος τῆς ἀσπίδος σου, δεξιόστευτος κατὰ τοῦ Κιμοῦ . . . ὁ παῖς Ἑρμῆς.”

ἸΔΩΝ εἶναι πιθανῶς τὸ ὄνομα τοῦ μνησῆ, διότι τὸ “δεκάτῃ τῶν ἰδῶν” δὲν παρέχει ἐννοίαν. Περιέρχοντο εἶναι, διὰ Ἰδῶν λέγεται διὰ τὸ ἦτο ὁ πρῶτος Ἀγγλος βασιλεὺς τῆς Νορθουμβρίας. Τὸ συνηρημένον σχῆμα ἐν τῆσει τοῦ ε' στίχου φαίνεται διὰ εἶναι ΦΘΑΝΕΙΣ ἀντὶ ΦΘΑΝΩΝ. Ἡ λέξις ΤΥΜΒΩΣΚΕ εἶναι ἀρκοῦντως παρὰ τοῦ ἀπὸ πλὴν ἢ ἔννοια αὐτῆς καταφανής. ΟΜΟΓΗΝ ἐπαράχθη ἀναφορῶς ἀντὶ ΟΙΜΩΓΗ. ΝΕΠΟΣ εἶναι τὸ λατινικὸν ἄνθος, ὅπου ἐν κελτικαῖς ἐπιγραφαῖς σημαίνει ἀπόγονος. Ὁ καθ' ἡγήγησις ΡΗΥΣ λέγει διὰ τὸ ΔΑΕΙΠΤΗΣ εὐρηται ἐπίσης ἐν κελτικαῖς ἐπιγραφαῖς. Ἐν τῷ στίχῳ ζ' ἐλλείπει τὸ Ν ἀπὸ τῆς λέξεως ΒΙΟΝ. Τὸ ΩΚΥΤΑΤΗΣ εἶναι ὑπερθετικός, καὶ ΠΑΡΜΗ (parma) ἦτο ἡ λατινικὴ ὀνομασία τῆς κελτικῆς ἀσπίδος. Οἱ φαίνεται ἐνταῦθα σημαῖνον χρόνος. ΕΡΜΗ εἶναι ἐξελθόντος τοῦ κελτικοῦ ὀνόματος Erma = Agricola (λατίν.). Τοῦτο ὑπενοθεῖται ἡμῖν τὴν ἐκλατίνουσαν ὀνομασίαν ἐν χρόνῳ μεταγενεστέρῳ. ΚΟΜΜΑΓΗΝΕ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ κελτικὸν Komogann, ὅπου εὐρέθη ἐν Ὀρμηκῇ τινὶ ἐπιγραφῇ. Ὁ καθ. ΡΗΥΣ ὀνοθεῖται διὰ τὸ ΦΙΛΙΒΙΩΤΟΣ εἶναι τὸ ἀγγλικὸν Maobeth (φιλι σημαίνει Mac καὶ θίωτος beth). ΚΙΜΩΗΡΟΝΤΗ φαίνεται ἐπίσης λέξις κελτικῆ· ἀλλ' ἡ ἐλλείψις τῶν τριῶν μεσοίων στοιχείων καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν ἀκριβῆ ἀνάγνωσιν αὐτῆς.

Ἡπο ἱστορικὴν ἔσοφιν ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι σπουδαιοτάτη. Τὸ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα ὄνομα εἶναι κελτικόν, καὶ ὅμως ἡ διεφθαρμένη ἀλλογενὴ γλῶσσα, ἐν ἣ εἶναι γεγραμμένη, ἦτο θεθαίως ἐτάλακτος λαλοῦμένη. Τοῦτο ἐμφανίζεται οὐκ μόνον ἐκ τῶν γραμματικῶν τύπων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ κελτικο-λατινικῶν λέξεων. Ἐχόμεν ἐπιμένον ἐνταῦθα Κέλτας κατοικοῦντας ἐν τῇ πρῆγῃ ῥωμαϊκῇ στρατιωτικῇ σταθμῇ καὶ ὁμιλοῦντας διεφθαρμένην ἀλλογενὴ γλῶσσαν, καὶ τοῦτο, πιθανῶς, περὶ τὸ τέλος τῆς ε' ἐκατονταετηρίδος, θεθαίως δὲ εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν Ῥωμαίων ἐξ Ἀγγλίας καὶ πρὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀγγλων κατοχῆς τῆς ἀπαρχίας Westsaxland καὶ τῆς ἐκχριστιανισμοῦ αὐτῆς. Ἐπιθέτω λοιπὸν διὰ ἐπισημῶς τῆς Ῥωμαίων ἐλλογενῆς καταγωγῆς εἶχε νομοθετῆς ἐν Ὀυβερτέραις γυναικα ἐγγυαίαν, καὶ διὰ ἡ οἰκογενεῖα αὕτη καὶ μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τῆς Ἀγγλίας ἀπὸ τῆς ῥωμαϊκῆς αυτοκρατορίας ἐξηκολούθει ὁμι-

λοῦσα τὴν ἀλλογενὴ γλῶσσαν. Τοιοῦτοι Ἕλληνας ὑπερέβαιον ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς ῥωμαϊκῆς αυτοκρατορίας, ὅπου ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τινῶν ἀλλογενῶν ὀνομάτων, οἷον Γερῶντος; (GERVANT).

Ὅπως ὁμοίως ὁ ἐπιτόμιος οὗτος λίθος περιέρχον καὶ ὅπως ἀπροσδόκητον ἀεὶ φῶς ἐπὶ τῆς σκοτεινῆς ἐκείνης ἐποχῆς, καθ' ἣν οἱ δουλοπῆδες Βρετανοὶ ἠγωνίζοντο ὑπὲρ τῆς ζωῆς καὶ τῆς πατρίδος των κατὰ τῶν παντοδυνάμων κατακτητῶν.

**Η ΠΑΓΙΣ
ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΩΝ
ΕΝ ΦΛΩΡΙΔΙ.**

(Μετὰ εἰκόνας, ὄρα σελ. 53.)

— “Οἱ Ἀλλογενέστεροι (ἀμερικανικοὶ κροκοδείλοι) ἔχον καὶ αὐτοὶ τὸν τρόπον των, εἶπεν ὁ κύριος Βίλλιαμ Κάρτερ ῥίπτων μετὰ προσοχῆς ζάχαρον εἰς τὸ ποτήριόν του καὶ ἀνακατώνων αὐτὴν. “Ὅλα τὰ ζῆα ἔχον τὸν τρόπον των καὶ πρέπει νὰ γνωρίζῃ τις τὴν δύναμιν καὶ ἀδυναμίαν των, εἴταν θέλῃ νὰ τὰ κυνηγήσῃ. Τὸ εἶδος ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ εἰς τὸ στόμα, τὸ ἄλλο εἰς τὸ μέτωπον, οἱ ἀλλογενέστεροι ὅμως τὴν ἔχον εἰς τὴν οὐδραν. Ὅσον ἀσπρᾶ τὸ στόμα, αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ ἀσθενέστατον μέρος των καὶ στοιχηματικῶς ὅτε ἐγὼ ἐμπροσθὸν μετὰ τὸς χεῖράς μου νὰ τοῖς τὸ κλεῖσω.”

— Ἀφ' οὗ πρότερον σὰς καταπῆ, κύριε Κάρτερ, ἀπήντησε μετριοφρόνως. Ἡεῦρα μὲν τὴν μεγάλην πείραν τοῦ γενομένου κυνηγοῦ, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀσεβήσαν ὑπερβολῆν. Ἐνομίμων διὰ διὰ τὴν ἀγένησιν καλῶς τὴν ἀλήθειαν τοῦ πράγματος, ἐκαρτέρου χάριν τῶν ἰδιωτῶν ὀλίγων ἰσορροπότερον τὴν γνώμην τοῦ ἦ ὅσον ἤθελε τὸ θεωρεῖται ἀναγκαῖον ἀπάντησιν εἰσθιμόνως. Ὁ κύριος Κάρτερ ἦτον ἐμπειρῆς κυνηγὸς μεγάλων θηραμάτων καὶ ἀπὸ τριάντου ἐτῶν περιηγεῖτο Ἀφρικῆν, Ἀμερικῆν καὶ Ἀσίαν διὰ τὴν φωνεῖσθαι σπάνια ζῆα.

— Παραδέχομαι διὰ ἐκείνου τὸ στόμα του, ἀπήντησεν ἡσυχῶς ὁ κύριος Κάρτερ. Τὸ ἐκλείων ἔσως, διότι σκέπτεται περὶ τοῦ τελευταίου γευμάτος του ἢ διότι δὲν θέλει νὰ σὰς τρομάξῃ, τέλος πάντων ἐὰν ἐγὼ ἐμπορέσω νὰ συλλάβω τὸ κλεισμένον στόμα, νὰ ἦσθε βέβαιος, εἰ ἀλλογενέστερον 13 ἢ 14 ποδῶν μήκους δὲν δύναται νὰ τὸ ἀνοίξῃ, ἐὰν ἐγὼ δὲν θέλω.

Ἐτόλμησεν καὶ ἐκλίνα τὴν κεφαλὴν μου πρὸ τῆς ἀταράχου ταύτης ἀπαναλήψεως.

— Ἀπ' ἐναντίας πρέπει νὰ προσέχητε ἀπὸ τὴν οὐδραν, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Κάρτερ. Ἐὰν ἐκβῆσθε τὸν πόδα σας εἰς τὸ κτύπημα τῆς οὐδρᾶς του, δὲν γλυτώνετε, εἶνε τὸ ἴδιον ὡς ἐὰν τὸ ἐξεβῆτε εἰς τὴν βολὴν τηλεβόλου. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἤθελε εἶσθαι πολὺ διάφορον. — Πρὸ καιροῦ ἐφόνευσεν κροκοδείλους εἰς τὴν Αἴγυπτον, διηγείτο ὁ κύριος Κάρτερ παρακινήσει ἐκ τῆς προσοχῆς μου. Ὅτε ἤμην νέος ἐξῆλθον μετ' ἔνδυμα κροκοδείλου, ὡς τὸ ἀνέμαζεν ὁ ῥάπτῃς μου. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν κατασκεύαζον ἐν Λονδίνῳ ἐνδύματα ἐξ ἰταϊτέρου ὑφάσματος ὀμοίου μετὰ τὴν λίσσην τοῦ Νείλου. Τὸ χρώμα κατεῖχε τὴν μέσην θέσιν μεταξὺ μαύρου, κίτρινου καὶ πρασίνου καὶ τοῦτο ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ καθιστᾷ τὸν κυνηγὸν ἀπαρατήρητον, ἀγνωρίστον, ὅταν ἐκαιοτο ἐπὶ τῆς ὄχθης. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως εἶν' ἀνοήσιαι. Τὶ νομίζετε, ἔαυτερε τί σκληρὸν δέρμα ἔχον αὐτὰ τὰ ζῆα;

ὅσο θέλατε κτυπεῖτε τὴν ῥάχιν καὶ τὰ πλευρὰ καὶ μετὰ σφαίρας μάστιγα, ποῦ ὀκτῶ κἀμνον μίαν ὀκτῶ, ὅπως πηγαίνον ἄσθ' ἡμέρας. Πρέπει νὰ ἐπιτύχητε τὸ μάτι, ἀλλῶς ὁ κροκοδείλος γορᾷ πίσω καὶ οἰεῖς μένετε μετ' ἄδεια χεῖρα. Ἰστέρα ἦλθα εἰς τὴν Φλωρίδα καὶ ἐκεῖ εἶδα ἄλλον τρόπον, μετὰ τὸν ὅποιον μεταχειρίζονται οἱ ἀνθρώποι αὐτὰ τὰ ζῆα. Τὰ σκληρὰ λαμβάνουν ζωντανά.

— Φυσικά, ὅταν ἦτε ἀκόμη μικρὰ, ὀφείλατον.

— Τὶ μικρὰ; μεγάλη ἤγρια ὡς ἐκεῖ ἐπάνω! εἶπεν ὁ κύριος Κάρτερ. Εἰς τὰ θηριατροφεῖα καὶ τοὺς ζωολογικοὺς κήπους ἔχον βέβαια ὠραίας λίρναι καὶ δεξαμενάς, καὶ μετὰ κινκίδας φυσικά, καὶ θέλετε ἐκεῖ μέσῳ νὰ κολυμβῶν ζῆα ὀκτῶ εὖς δώδεκα πόδας μακρὰ. Εἰς τὴν Φλωρίδα ὅμως εὐρίσκατε σχεδὸν εἰς κάθε κατάστημα περιέρχων πραγμάτων ἓνα τέτοιον ζῆον, καθότι τὸ ἔχον εἰς τὸ παράθυρον καὶ χρῆσιμῶς ὡς ἀγγελία ἢ ἐπιγραφῆ. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισα καὶ ἐγὼ, ὅτι τὸ εἶχον συλλάθει μικρὸν καὶ τὸ ἀνέθρεψαν, ἀλλὰ κατόπιν ἔμαθα τὴν ἀλήθειαν. Ὅτε δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφίτην μου ἐγύριζα εἰς Τζακσονβίλλην εἶδα ἀνθρώπου σωματώδη ἐμπροσθεν ἐνὸς καταστήματος. Εἰς τὴν ὕβαν ἴστατο μία χειρὰ καὶ παρτήρησεν ἄσθ' νὰ ἔσφουρταν ἓνα μέγαν κορμὸν δένδρου. Ἐξ ῥωμαλέου μάρμορι τὸν δέσχεσαν καὶ τὸν ἔφεραν ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν δρόμον μέσῳ, ὅτε ἐγὼ ἐπληρώσασα καὶ εἶδα, ὅτι αὐτὸς ὁ μέγαν κορμὸς ἦτο κροκοδείλος, τὸν ὅποιον τῶσον σφιγτὰ τὸν εἶχον δεῖσι μετὰ σχοινία, ὡστε ἐφαίνετο ὡς ἓνα κομμάτι ἔσθλα. Τὸν ἔθεσαν εἰς ζυγαρῆν ἐντὸς τῆς αὐτῆς καὶ ἀπεδείχθη, ὅτι ἐζύγιζεν ἄνω τῶν 600 ὀκάδων καὶ ὅτε ὁ κατασκευαστὴρ τῶν ἐμέτρων, τὸ μήκος του ἦτον δεκατριῶν ποδῶν, τεσσαράων δακτύλων καὶ κατὰ παραπάνω. Τὸ θηρίον ἦτο ζωντανόν, ἀλλ' ὅπως διόλου ἀσπλον, διότι τοῦ εἶχον δεῖσι καλὰ τὸ στόμα, τὰ ποδάρια καὶ τὴν οὐδραν. Ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἐφαίνετο ὀλίγον βλαμμένον, ἀλλὰ καμμίαν σπουδαίαν πληγὴν δὲν εἶχε πάθει. Πλησίον του ἐστέκατο μικρὸς ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ἔλεγε εἰς τοὺς μαύρους, πῶς ἔπρεπε νὰ καταβάσων τὸ θηρίον εἰς τὴν δεξαμενὴν, ἔμαθα δὲ ὅτι ὁ μικρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος εἶχε συλλάθει αὐτόν. Τὸ σῶμα του δὲν πιστεύω νὰ ἦρακε ὡς πρόγευμα εἰς τὸν κροκοδείλου. Μάλιστα ἐζύγιζεν 60 ὀκάδας, τὸ ἐξωτερικὸν του ἦτον ἀφανὲς καὶ δὲν ἔλεγε πολλὰ. Ἐγὼ τὸν ὑπελόγησον εὖς 70 ἐτῶν καὶ ὅμως, ἐν καὶ ἦτον ἀσπρομάλλης, χλωμὸς καὶ ἀδύνατος, εἶχεν εἰς τὰ χεῖρά του ναῦρα καὶ τὰ παμπάλαια φορέματά του ἦσαν γεμάτα λάσπη.

Ὅτε ἔλαθε μετριοφρόνως τὰ χρέματά του, 25 δολλάρια, ἀπὸ τὸν κατασκευαστὴρ καὶ ἀπεμακρύνθη, τὸν ἠκολούθησα καὶ τὸν ἠμίλησα. Τὸν καλόπιστα ὀλίγον μετὰ σιγῆρον καὶ μοὶ ὑπεσχέθη νὰ συμπαράσθῃ καὶ ἐμε εἰς τὸν κυνηγόν.

Εἰς τὴν Φλωρίδα ἔχον ὠραίους ποταμούς, τοὺς ὁποῖους ἀκόμη δὲν ἐπεσκέφθησαν πολλοὶ φαρμάδες, καὶ ἐκεῖ εἶνε δάση, τὰ ὅποια ἀκόμη δὲν ἔχουσιν τὸν ἦχον τῆς ἀέτης. Ἐξεκινήσαμεν λοιπὸν, ὁ γέρον κυνηγὸς μετὰ τὸν υἱὸν του καὶ ἐγὼ, καὶ ἐβουλοῦμεν εἰς Ἐν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ δάση, τὰ ὅποια ἀκόμη καὶ τὸ μεσημέρι εἶνε σκοτεινά. Εἰς τὴν ὄχθην ἐνὸς ποταμοῦ, ὁ ὅποιος ἠρῶς ἔφερε κάτω ἀπὸ τὴν οἰκίαν ὑψηλῶν πευκῶν ἦτον ὁ παταμὸς Ἅγιος Ἰωάννης — ἀπηντήσαμεν ἐκεῖ δύο ἄλλους ἀκόμη, οἱ ὅποιοι, καθὼς καὶ ὁ φίλος μου, δὲν ἐφαίνοντο πάρα πολὺ καύραροι εἰς τὰ ἐνδύματά των, καὶ ἐκοιταχτοῦμεν ἀργὰ πρὸς τὰ κάτω τοῦ ποταμοῦ, ὅσοι δὲν ἐφάσκαμεν εἰς μικροὺς κολπίσκους, ὅπου τὸ νερὸν τοῦ ποταμοῦ μένει ἀρκετὰ ἤσυρον.

Ἐκεῖ ἦτο μικρὸς τοιοῦτος κόλπος, εἰς τὸν ὅποιον ἐφαίνετο διὰ εὐχρηστίας καταφικον κροκοδείλου. Ἰστέρα περιεκυκλώθη ἀπὸ τῶσον πευκῶν δάσος πευκῶν, ὡστε ὅτε ἤρριζε νὰ κυκλώη ἐφαίνετο ὀλόμαυρος. Μόνον ἐν μέρος αὐτοῦ ἦτο φωτεινὸν καὶ ἀδαβῆ, ὡστε ὁ κροκοδείλος, ὁ

δὲν ἤμισεως ἢ ἐνὸς τρίτου τοῦ ποδός. Ἐπειτα ἐφρίψαν μίαν θηλειάν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δένδρου καὶ ἐραβῆς τὸ ἐπράβησαν πρὸς τὰ κάτω ὡστε λυγισμένον ἐφαίνετο ὡς καλὰμ. Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ σχοινίου ἔκαμαν μίαν ἄλλην πλατυτέραν θηλειάν καὶ τὴν ἐκρέμασαν εἰς ἓνα

των τὰ ἔπλα εἰς τὰς χεῖρας, ἐγὼ δὲ καὶ δύο ἄλλοι ἐκαθήσαμεν εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἐμένοντες ἤραυον πλησίον τοῦ φραγμοῦ. Εἶχε νοκτώσει ὅτε εἶχον ἐτοιμασθῆ ἔλα καὶ ἡ νύξ ἦτον ἀρκετὰ σκοτεινὴ. Οἱ πύθηαι, οἱ ὅποιοι εἰς τὰ δάση κρέμονται ἀπὸ τὰς οὐρὰς

Η ΠΑΓΙΣ ΤΩΝ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΩΝ ΕΝ ΦΛΩΡΙΔΙ.

ὅποιοι θὰ ἤρρασκετο νὰ μένη ἐδῶ, ἐκεῖ θεθαίως ἠλιζέτο εἰς τὰς θερμὰς ἡμέρας. Τότε ἀπέθνηεν εἰς τὴν ἐγρᾶν καὶ οἱ ἄνθρωποι μου κατασκευάσαν φραγμὸν ἐκ πλατέων πασσαλῶν εἰς τὸ ὕψος ἡμικυκλικὸν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ. Οἱ πάσσαλοι ἴστατον σχεδὸν δύο πόδας ὑψηλότερον τῆς ἐπιφανείας τοῦ κόλπου. Εἰς τὸ μέσον μόνον ἀφήσαν μίαν ὀπὴν ἀρκετὰ πλατυτέαν διὰ τῶσον μέγα ἀμφοδίων. Ἰστέρα ἐκοψάν τὰ κλαδιά ἐνὸς νεαροῦ δένδρου, τὸ ὅποιον ἔκατο πλησίον τοῦ φραγμοῦ των, ὡστε ἐφαίνετο γυμνὸν ὡς πάσσαλος. Τὸ πάχος του εἰς τὴν ἐγρᾶν ἦτον ἐνὸς ποδός καὶ εἰς τὴν κομμένην κορυφὴν σχε-

πάσσαλον εἰς τὸ μέσον τοῦ φραγμοῦ τοιοῦτοτρόπως, ὡστε τὸ θλον ἐφαίνετο ἀληθῆς παγίς. Ὡς ὄλομα ἔθεσαν ἐπὶ τίνος πασσαλοῦ τὸν μὴρὸν παχέος χοίρου, τὸν ὅποιον, ἐπειδὴ δὲν ἦτο πολὺ νεώπης, ἤδυνάτο τις μακρόθεν μάλλον νὰ μυρισθῇ παρὰ νὰ ἴδῃ. Εἰσεύρετε θεθαίως διὰ ὁ ἀλλογενέστερος δὲν εἶχε ὀρεῖαν ὀσφρησίν.

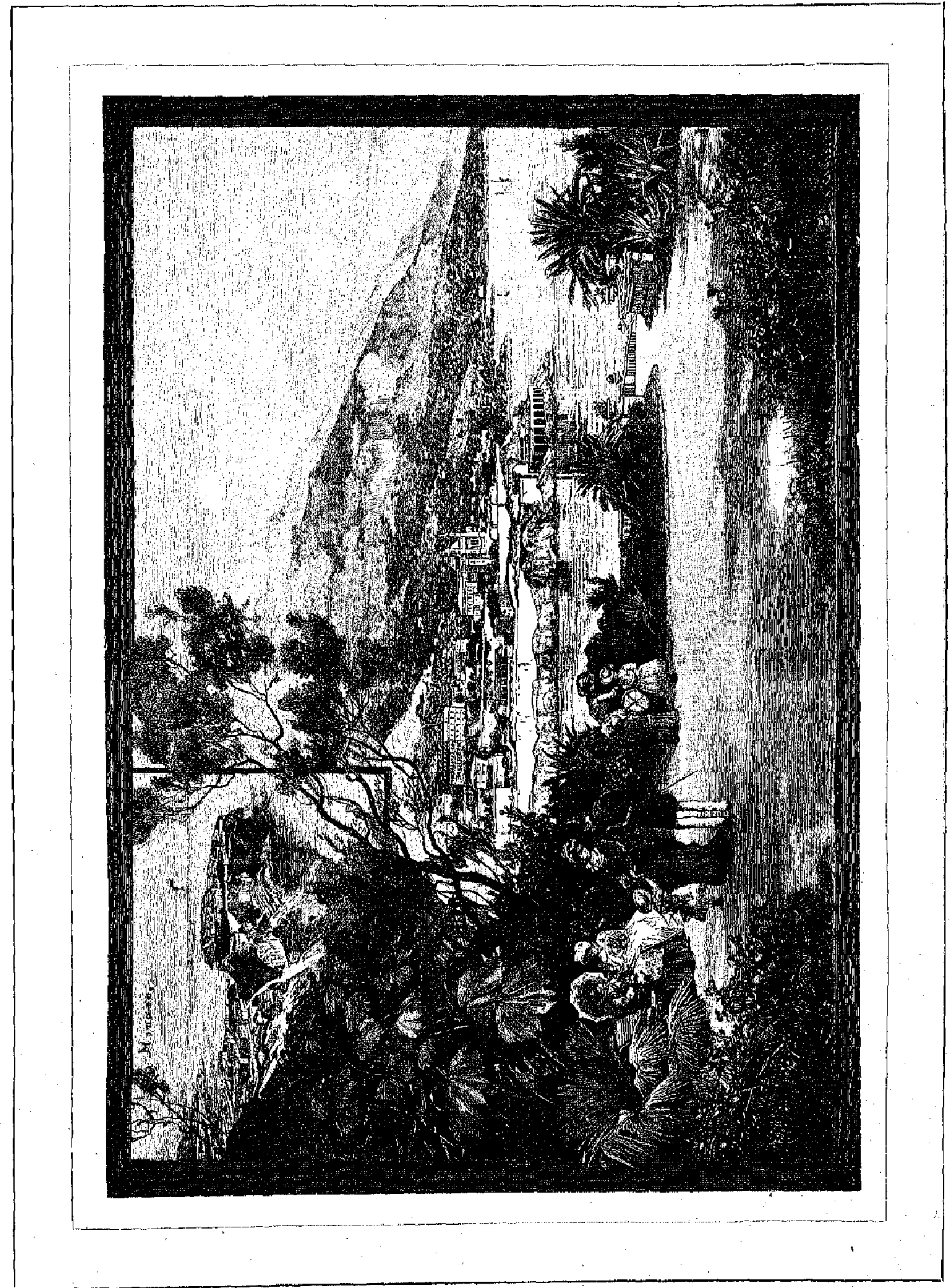
Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἐτοποθετήσαμεν τὴν παγίδα, ὡστε ὁ ἀλλογενέστερος ἐπρεπε νὰ περάσῃ τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν θηλειάν, ἐὰν ἤθελε ν' ἀρπάσῃ τὸ χοιρομήριον καὶ ὕστερα δύο ἐξ ἡμῶν καὶ ἐνὸς μεγάλου σκύλου ἐμένον εἰς τὴν ἐγρᾶν πλησίον τοῦ δένδρου, ἤρασαν φωτιάν καὶ ἐκρά-

των ἐκ τῶν κλάδων τῶν δένδρων, ἀτόνησον τὸ ἐσπερινὸν ἄσμα των καὶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐξέπεμπον κραυγὰς, ὅταν ἤκουον νὰ μυκᾶται ὁ πᾶνθηρ. Τὶ ὠραία, τί ἤσυχη νύκτα ἦτο! Μόνον ἀπὸ ἀλλογενέστερος οὔτε φωνὴ, οὔτε ἀκρόσας. Ἐγινε μα-σάνυκτα, ἐκτόπησε μία, δύο ὄρας — ἔλα ἦσαν ἤσυχα καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἠμποροῦσα νὰ κρατᾷ ἀνοιχτὰ τὰ μάτια.

Τέλος ἐφάνη πρὸς ἀνατολὰς μία φωτεινὴ γραμμὴ μετὰ τῶν κορμῶν τῶν πευκῶν ἤρχισεν νὰ λάμπη ὀλίγον φῶς καὶ λυγημένος ἐσκαπτόγη, διὰ ἦτο ἄσθ' ἡμέρας ἐμῆς ἐν τῇ ἐγρᾶν. Ἄλλ' ὄχι, ὁ γέλιόν μου μετ' ὀκνήσεως καὶ εἶδα διὰ ἐκί-

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ Γ. ΡΙΧΤΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΑΥΤΟΥ.

ΤΟ ΜΟΝΤΕ ΚΑΡΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΝΑΚΟ.

άστραπός ποιητήν είνων φροδρῶν, προσώπων εἰς ἀπόγνωσον περιελθόντων ἐκ τῶν ἐλέγχων των καὶ φοιτημένων ὑπὸ τοῦ μεγάλου των. Ἰπὴρην ἀνάγκη ἀναπαύσεως μετὰ τοσοῦτους ἀγῶνας καὶ τοσαύτης ὑπερβολῆς. Ὁ Τένυσον ἐξέλιθι τῆς σχολῆς τοῦ φανταστικῶ, αἰσθηματικῶ καὶ διαβολικῶ, ἀλλὰ κεκαθαμένως. Πᾶσαι αἱ μορφαὶ καὶ ἰδέαι, αἵτινες εὐφρέστησαν, εὐρίσκοντο παρ' αὐτῶ, ἀλλὰ μεμετρημένοι καὶ διὰ χροσσοῦ ἐκπεφρασμένοι ὕφους. Ἡ ποίησις τοῦ ἠμοίωζε πρὸς ὀραίας θερνίδας νύκτας, ὅτε τὴν θερμότητα τῆς ἡμέρας μετριάζει ἡ ὁροσερὰ τῆς νυκτὸς αὔρα.

Α.

Ὅ,τι κατὰ πρῶτον εἶλικος τὴν προσοχὴν ἦσαν αἱ εἰκόνες τῶν γυναικῶν. Ἡ Ἀδελίνα, ἡ Ἐλισονίρα, ἡ Ἀλιλιάν, ἡ βασίλισσα τοῦ Μαίου ἦσαν πρόσωπα ἀναμνήσεων ἐκλιθόντα ἐκ χειρὸς ἔραστοῦ ἄμα καὶ καλλιτέχου. Τὸ θέλημα τοῦτο τῶν ἀναμνήσεων εἶνε κεχρυσωμένοι εἰς τὰ φύλλα, πεποικιλμένοι δὲ ἀνθέων καὶ κοσμημάτων, φιλοκάλλως κακαλιπτεμένοι, μετᾶντων, πεπληρωμένοι γρημασάτων εἰκότων διακρινόμενων διὰ τὴν λεπτότητα καὶ τὴν ἀκριβείαν αὐτῶν, ἐνετυπωμένων μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἐπὶ λευκοῦ μοσχέου δερμάτος ἕνα ἐπ' αὐτῶν ἀναπαύσασαι καὶ ἕνα ἀπαγορεύσασαι τὰς ἀπαλὰς λευκάς χεῖρας νεοῦμοφου ἡ νεοῦδος. Εὐκόλως ἡ δυσκόλως ὁ ἀγῶναί τοις καὶ μεταφράσει μίαν μόνην τῶν ὀραίων τούτων εἰκότων. Ἐκᾶστη λέξις εἶν' ἐν αὐταῖς εἰς γραμματισμῶς, ἐπιτεινόμενος ἢ παραλλήλων ἀναλόγως τῆς ἐπιδράσεως τοῦ πλησίον τοῦ. Καὶ δὲν ἀρκαῖται μόνον εἰκονίζων τὰς θελτικὰς πονηρίας, τὰς αἰφνιδίας ὑπερηφανείας, τὰ ἤμισα ἐρυθρήματα, τὰς ἀκατανόητους καὶ παροδικὰς ἰδιοτροπίας τῆς γυναικείας καλλοῆς, ἀλλὰ προβαίνει περαιτέρω, ἀντιτιθέμενος αὐτάς, ἐναρμονίζων καὶ ἐξαιτίας διακρομῶν.

Β.

Ἡ δόξα ἐπιπέφυθη τὸν Τένυσον εὐκόλως καὶ ταχέως. Ἐπὶ τριάκοντα καὶ πέντε ἡδὴ ἔτη ἀπολαύει αὐτῆς. Ἡ βασίλισσα τιμῶσα τὴν μεγάλην πρὸς αὐτὸν τοῦ κοινῶ εὐνοίαν τὴν ὀνόμασαν ἐστεμμένο ποιητῆν. Μέγας τις μυθιοστοριογράφος διακρίσεν αὐτὸν ἀλθιέστερον ποιητῆν τοῦ Βόρνον καὶ ὑπεστήριξεν ὅτι οὐδὲν ἄξιον νεῦμα ἐφάνη κατὰ τὸν Σαίξπηρ. Ὁ Τένυσον διήρξατο τὸν ὄσον αὐτοῦ εἰς τὴν ἐξαχίην ἐν μέσῳ θιλλίων καὶ ἀνθέων (ὄρα εἰκ. σελ. 61), μακρὰν τῶν ἀντιζηλιῶν καὶ ἐνοχλήσεων λατρευόμενος ὑπὸ τῶν οἰκείων του, θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν φίλων του καὶ πρὸς πάντας προσφερόμενος μετ' ἀπλάτου γλυκύτητος καὶ ἀρελείας. Ἄλλ' ὑπὸ τὴν ὀμαλὴν καὶ ἡραμον ταύτην ἐπιφροναίην ὑποκρύπτεται ἐστία φλογορῶν παθῶν. Ὅποιον αἰσθημα, ὅποια χάρις, ὅποια συγκίνησις ἐν τῇ ποίηματι αὐτοῦ τῷ ἐπιγραφόμενῳ Locksley Hall; Ἀποσπῶμεν ὀλίγους ἐξ αὐτοῦ στίχους, ὡς μεταφέρομεν ἐνταῦθα ἐν μεταφράσει ὡς ἀπλῆν οικιαγραφίαν ἀπειλῆ καὶ ταύτην, ἕνα ὁσώσωμεν ἰδέαν τινὰ θεαταῖς λαν ἀσθενῆ, διότι ὡς εἶπομεν ὁ Τένυσον δὲν μεταφράζεται, τῆς χάριτος, περιπαθείας καὶ γοητιστικῆς ἡδύτητος τοῦ κατ' ἔσοχην εὐαισθητοῦ τούτου ποιητοῦ. Ἀπεφύγομεν καὶ αὐτὴν τὴν ὁμοιοκαταληξίαν ἕνα ὄσον οἷον τς πιστότερον μεταδώσωμεν τὰς ἰδέας τοῦ πρωτοτύπου. Διὰ τοῦ προσώπου τοῦ Locksley ὁ ποιητῆς ἀποκρίνεται πρὸς τινὰ ἐξαδέλφην του, ἣν, ὡς φαίνεται, ἠγάπα περιπαθῶς καὶ ἐκατέπετο νὰ νυμφουθῆ, ἀλλ' αὐτὴ ἐνδοῦσα εἰς τὴν ἀπαίτησιν τῶν γονέων τῆς ἐνομφουθῆ λόρ-

δον πλοῦστον, ἀλλ' ἀγροῖκον τὴν φύσιν, τὴν καρδίαν πεπορωμένην ὑπὸ ἀραιπάλης καὶ ἀκαλααίας. Ὁ πόνος του εἶνε γλυκύς καὶ ἐν ταύτῃ δριμύς, ἐκρήγνυται, ὡς κεραυνὸς ἐν μέσῳ γλυκαίας γαλήνης τῆς φύσεως.

Εἶχε τὴν ὄψιν κάτωχρον, ἰσχυρὴν τὴν παρειὰν τῆς, Ὅσοον εἰς τὴν νέαν τῆς δὲν ἦρρο' ἤλικιαν. Ἰὸς ὀφθαλμοῦς εἰς πᾶσαν μὴ προσήλου τὰς κινήσεις Διατρητοῦσα σιωπῆν ἀγάματος ἐσθίειαν.

Εἰς τὴν ὄψιν τῆς παρειὰν καὶ εἰς τὸ μέτωπόν τῆς Τὸ κάτιζον ἀνέλορε χροαὶ καὶ λαμπρόν τις. Ὅς εἶδον ἀναβράσσουσαν ἐξαιφνης εἰς τὰς χόρας τῆς Ἄρκτου ἐρυθρότητα βόδισσον τὴν νύκτα.

Ἐσπέρην λαλοῦσιν ὁσωνιμῶν διέρρηξ' αἰφνιδια Τὸ στήθος τῆς καὶ ὡς ἦμις ἐξήστραψ' ἐν τῇ βάθει Τῶν μελανῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἡ νὰ τῆς καρδία.

Μοι εἶπα, σοὶ ἀπέκρουσα τὰ φίλων αἰσθημᾶ μοι εἶπα, σοὶ ἀπέκρουσα τὰ φίλων αἰσθημᾶ. Ἐκ φόβου μὴ ἐκδήλωσαι μὲ ἀδύση προση, Μοι εἶπ', ἐξάδελφε, πολλὸ μὲ ἀγάπης τῇ ὄντι; Καὶ κλαῖουσα αὔθει, πρὸ πολλοῦ μὲ ἀγάπης; μοι εἶπα.

Ὅ ἔβρας τὸ ἀμφομετρον ἀνήρπασε τοῦ Χρόνου Καὶ μετῶν ἀπέτρεψεν εἰς τὰς λαμπρὰς τῆς χεῖρας. Ἰπὸ τὴν κόρηγν δόξαναι αὐτοῦ εἰς κῆκος ἄμου Χροσσοῦ ἐκᾶστη ἔρρευσεν τὸ ἐνύχης σιτημῆ μου.

Ἐφ' ἰκανὰς καθήμενοι ἐπ' εἰρεϊκῶν πρῶτας Ἡκόσασμεν νὰ φέριτωσι αἱ λόγμαι καὶ ἡσθάνθην Εἰς τὴν ποσὴν τῆς ἔραος ζυγοσῶν με ἰάλοπος.

Πολλὰς παρὰ τὰ κῆματα καθήμενοι ἐσπέρης Ἐν τέρψ' ἠκαλοῦσθαιμεν τὰ πλοια τὰ μεγάλα, Καὶ αἱ ψυχαὶ μας ἥπτοστο ἀλλήλων εὐφροσῶναι Ἐν πᾶσιν τῶν χεῖλων μας ἐρωτικῆ προσηφῶσαι.

Ὅ ἐξαδέλφη, ἀσθενῆς τοσοῦτον τὴν καρδίαν, Μαρία, ἦτις εἰς ἐμὲ φεῖ! δὲν ἀνίκαεις πλέον. Ὅ λυπηρὰ, ὡ λυπηρὰ ἐρεῖται καὶ ἀλλοι! Ὅ ἄγνοος, ὡ ἄγνοος ὀραία παρῆλα!

Πλειότερον ἀπατηλὴ πλοσάτων φαντασίας Παντὸς ἔτι ἐν ἡμασιν ἐφέλη φευδαστῆρας, Πλαγγίν ὑπὸ τὴν ἀπειλήν πατρὸς διατελοῦσα, Δοῦλ' ὑπερμέτρως ταπεινὴ γλώσσης, μητρὸς Μεγαίρας.

Ὅρεθῶν νὰ σοὶ εὐχρηθῶ εὐδοκίμωνας ἡμέρας; Ἄφ' ὅς ἐμὲ ἐγυφῶσαι, εἰς τῶσον στενοτέρην Κατέστιν τῆς καρδίας μου καρδίαν νὰ κατέλθης;

Ὅσταν θὰ γίνῃ; εἰς τὴν θαλίην τῆς ταπεινότητός του Πλειότερον κατέρχεται ἡμέρη τῆς ἡμέρας Πᾶν ἔ, εἰς αἰς λεπτοσφῆς θὰ ποχυνθῆ ταχέως Μέγρις οὐ γίνῃ ὄσον μὲ τὴν ἰλὸν ἐκαίον.

Ὅσπῶς τις ὁ ἀσῶνος κοιταῖη ἡ σμῆλα. Τὸ βῆρος τοῦ ἀγροῦκου του καὶ φαῖλου χαρακτῆρος θὰ σὲ δάση χαμηλὰ ὄσον αὐτὸς νὰ πέσι.

Καὶ ὄσον τὰς ὀνομαίης του τὰς νέας ἐξοντήσης Τὸ παθος του, θὰ προσφερθῆ εἰς αἰς πολλὸ ὀλίγον, Καλλίτερον τοῦ σκόλου του καὶ θὰ σὲ ἀγαπήσῃ Ὅλιγον τι πλειότερον τοῦ ἴπου του, ὀλλοι.

Τις αὐτοῖς; ἔχει ὀφθαλμοῦς ὄραται; καὶ ὀυλῶδεις Ἀσπῶντρον πᾶς ἔγνοναι ποῦται ἐκ τοῦ οἴνου Ἡλασῶσ τὸν ἱερὸν τὸ ἀπατεῖ κατήχον. Ἄσπῶσον τὸν τὴν χεῖρὰ του ἐν τῇ χεῖρῶ σου ἠλθῶν.

Ἰσως θὰ ἦνε κεκαρῆσῶς ὁ λόρδος μου καὶ ἴσως θὰ ἔχῃ τὸν ἐγκέφαλον πολλὸ τεταραμῆνον. Μὲ τὰς χαριστέρας σου τέρψον αὐτὸν εἰκόνας, Μὲ τὰς θελτικωτέρας σου ἰδέας ἠθῆσῶσέ του.

Δεόντως ὄ' ἀνταπεκρῶθῆ αὐτὸς δ' εὐνοήτων Πραγμάτων. . . Προτιμότερον θὰ ἦτο πρότερόν μου Ν' ἀποδῶνῃς, ἀπίτωσα κεκρᾶ ἐκ τῶν χεῖρων μου. . .

Λυποῦμεθα μὴ ἔχοντες τὴν ἀπαιτούμενον χρόνον νὰ μεταφράσωμεν καὶ ἄλλους στίχους ἐκ τοῦ ποιήματος τούτου καὶ ἐξ ἄλλων τῆς ποιητικῆς ταύτης Σαίξπηρος, ἧς πᾶς φύδιος εἶνε ἄρμονια, γλυκύτης, αἰσθημα.

Γ.

Μετὰ τὸ ποίημα τοῦτο ὁ Τένυσον ἐδημοσίεουσε τρία ἄλλα "τὴν Ἠγεμονίδα" τὸν "Μάουδ" καὶ κατόπιν τὰ "Εἰδόλλια τοῦ Βασιλέως", ἅτινα πάντα πληροῦνται καλλόνων, αἵτινες ἐν πολλοῖς

ἀμφισβητοῦσι τὰ πρωτεία πρὸς αὐτὸν τὸν Σαίξπηρ καὶ Βόρνον. Ἐὰν ἀπεπειρώμεθα τὴν ἀνάλοσιν αὐτῶν ἠθέλομεν ἀναγκασθῆ νὰ πληρώσωμεν πολλὰ φύλλα χάριτος χωρὶς τοῦλάχιστον νὰ ὤμεν βέβαιοι, ὅτι θὰ παραίχομεν πιστὴν τὴν εἰκόνα τοῦ μεγάλου ποιητοῦ. Ἐπιφολαττόμενοι νὰ πρῶξωμεν τοῦτο ἐν ἐτέρῃ περιστάσει δὲν οὐνάμεθα νὰ μὴ ἀναφέρωμεν μετὰ λύπης, ὅτι τοσοῦτον ἔρχον πνεῦμα εἶνε ἐντελῶς σχεδὸν ἄγνωστον εἰς τὸ ἔθνος μας καὶ ἴσως ἡμεῖς μίμεθα οἱ πρῶτοι, οἵτινες γράφομεν περὶ αὐτοῦ ἐν Ἑλληνικῇ φύλλῳ λαθόντες ἰδίως ἀφορμῆν ἐκ τῆς δημοσιουθείσης ἐν τῇ ὄπ' ἀριθμ. 58 φυλλαδίῃ τοῦ Ἐσπέρου εἰκόνας παριστάσεως τὸν πρωθυπουργὸν Γλάδοστανον ἐν Κοπενχάγῃ.

Ἐν τῇ εἰκόνι ἐκεῖνη πλησίον τοῦ βασιλικῶ πρίγκηπος τῆς Δανίας φαίνεται καὶ πωγωνοφῶρος τις γέρον ἀπέντισον εἰς τὸν Γλάδοστανον πίνοντα εἰς ὀρειαν τοῦ βασιλικῶ ζεῦγους τῆς Δανίας. Περὶ τοῦ γέροντος τούτου, οὗ ἡ φυσιογνωμία ἔχει τι τὸ ἐμφορῆς καὶ συνῆμα τὸ γλυκὸ καὶ ἥπιον, ὁ Ἐσπερος ἀνέφερες, ἔτε εἶπε ὁ Ἄγγλος ποιητῆς Τένυσον, ἰδιώτερος τοῦ Γλάδοστανος φίλος καὶ ἔτε μετὰ τὸ τέλος τοῦ προγεύματος, ὅπερ ὁ Γλάδοστανος προσήνεγκεν ἐν τῇ ἀμφοπλοῖῃ τοῦ Ἄγγλου εὐπατρίδου Κούρη εἰς τοὺς ἐν Κοπενχάγῃ παρσιπούμοντας ἠγεμόνας, ὁ ποιητῆς Τένυσον ἀνέγνωσέ τινα τῶν ποιημάτων του, τὰ ὅποια κατέθελλαν τοὺς παρευρεθέντας.

Αἱ ὀλίγα αὐτα λέξεις ἤρχον ν' ἀποδείξωσι τὰ φιλόμουσα αἰσθημᾶ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἀγγλίας καὶ ἰδίως τοῦ πρωθυπουργοῦ τοῦ μεγάλου ἐκαίνου ἔθνοσος, ὅστις καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἀπέδειξεν οὐ μόνον πόσον τιμῆ τὰ γράμματα καὶ ἰδίως τὴν ποίησιν, ἀλλὰ καὶ ὅτι αἱ τῆς νεότητος τοῦ κόσμου ἀναμνήσεις ἦτοι ἡ ὀμηρικῆ ἀρχαῖότης ἐκαλοῦσθε ὄσον τὸ ζῆαιρτικὸν αὐτοῦ ἐντρυφῆμα καὶ ἀγαπητὸν αὐτοῦ ὄνειροπόλημα.

Ἐν τῇ εἰκόνι ἐκεῖνη νομίζει τις ὅτι θιπέται παρὰ τὸν πολὺμην Ὀδυσσεῖα καὶ τὸν εὐγενῆ καὶ ἐλευσῆριον ἄνακτα τῶν Φαιάκων Ἄλκίνοον καὶ τὴν οσμηρὴν καὶ χαρισέσαν παρθένον Νεαυαῖκὴν τὸν αἰοδὸν Δημόδοκον φάλλοντα κατὰ τὴν βασιλικὴν τράπεζαν χαρισέστατον ἔραμα πρὸς τέρψιν τῶν ὀψηλῶν συνδαιτηγμένων καὶ δὲν δύνανται ὀλέπων τὴν μορφήν τοῦ φιλέλληρος καὶ μεγαλοπράγμονος Γλάδοστανος νὰ μὴ ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν μνήμην του τοὺς ὀραίους ἐκαίνους λόγους τοῦ Ὀδυσσεῖος πρὸς τὸν ποιητῆν Δημόδοκον.

Ἦτοι μὲν τὸδε καλὸν ἀκούμεν ἐστὶν αἰοδὸς τοῦδ', αἰὸ ἔδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλλίγως αὐδῶν. (Ὀδυσ. I. 3-4.)

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου καὶ ἡ ποίησις καὶ πᾶσα καλὴ τέχνη προκόπτει καὶ δὲν ἐπέργεται ὡς πορ' ἡμῖν τοσοῦτον ἐνωρίς, πρὶν εἰσέτι ἐξέλωμεν τῆς παιδικῆς τοῦ ἔθνοσος ἡλικίας, κατὰ πτωσις παντὸς λαποῦ καὶ ὀψηλοῦ αἰσθημᾶτος, ἦτις δὲν ὑπόλγεται ὄστωσῶς αἰεὶ εἰς τὴν νεοτέρην ἡμῶν φιλολογίαν, ἦτις ἐνεκα τούτου ἀπότινον ἐτῶν οὐδὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἄξιον λόγου ἔργον ἢ μεταφράσεις μυθιοστορημάτων καὶ ψυχρὰ καὶ ἄμουσα ὡς ἐπὶ τὸ πλειστον ποιητικὰ ἔργα, ἅτινα ἔρχονται, καὶ παρέρχονται, χωρὶς νὰ ἐμποιήσωσιν οὐδεμίαν αἰσθησιν καὶ ἐντύπωσιν. Τὰ πάντα ὄδονται ἐνισχύσασας, ἐνθαρρύνσασας, θωπεσιῶν, ὡς εἶπέ τις φίλος μου, αἵτινες εἰσιν ὡς ἡ ὀρόσος εἰς τὰ ἄνθη, ἅτινα ἀνευ αὐτῆς δὲν φύονται ἢ φύόμενα ὡχρῶσι καὶ μαραινόνται πρὸ τῆς ὕρας. Πῆρωται ἀρῆς ὁ καλ' ἐκᾶστην ἀναπτυσσόμενος ὀλισμὸς καὶ αὐτὴν νὰ καταστρέψῃ τὴν αἰσθησιν τοῦ καλοῦ, δι' ἧς μόνως ὁ ἄνθρωπος μεταρροῦσεται ὄπερ τὴν ἰλὸν, εἰς ἦν εἰσι προσκεκολλημένα πάντα τὰ λοιπὰ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΕΝΥΣΟΝ ΕΝ ΤΩ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΩ ΑΥΤΟΥ.

πλάσματα, και δι' ης η Έλλάς ήνοιχθη μετά τριακοντα αιώνων;

Δ.

Καιτοι μη έχοντες ακριβείς πληροφορίας περί της ηλικίας του Τένουσον, οχι ήττον γνωσόμεν ότι εινε ήδη γέρων υπερηλικοντούτης διατήρησιν το σθένος του πνεύματος και της καρδίας. Απολαμβάνων παρά τω θνητο του εξαιρεσμένης υπολήψως, όπερ εν αυτώ βλέπει ού μόνον μέγαν ποιητήν, αλλά και χαρακτήρα ευγενή, έντιμον, άγαθόν, διατηρηθέντα καθάρων και άμωμον καθ' όλον το μακρόν διάστημα του βίου του, διέρχεται τας ημέρας του μακρόν της τέρψης των πόλεων, παρά τόν πορθμόν του Δούδρου, εις άθροιστήν έπωλιν μελετών και συγγραφήν. Γνωσκει πολλας γλώσσας, περιήλθεν ικανώς χώρας, γνωρίζει τα ήδη και έθιμα πολλών λαών, τα πάντα μετά περιεργείας εξετάζει, εινε ένήμερος εις τε την φιλολογίαν και πολιτικήν λαμβάνων κλειστά δια περιόδικα και έφημερίδας. Ταύτοχρόνως έξασκει το σώμα εις διαφόρους ασκήσεις. Ίππεύει, εκτελεί πεζός μακράς οδοιπορίας, ύπηρεσι, ποιεί θαλασσίας εκδρομάς με την θαλαμηγόν του, περιπολείται τόν κήπον του, ζη εν καθάρω άερί και εν γένει αποφεύγει πόν το συνταλόν εις την εξασθένειν των ψώνων και βτι κλιματώ το σώμα νοσηλέε και θερμό. Τα συγγραμμάτα του ειναι πιστά εικόνας του ήπιου και άγνού χαρακτήρος του. Δόνανται ν' αναγνωσθήσιν άνευ κινδύνου εν ταις οικογενειαίς. Όμιλεί περί του Θεου και της φυγής εϊγενώς, με τρυφερότητα, χωρίς να προβαίη μέχρι δογματών. Κλείων τις το θελήιον του δέν περιπίπτει εις ασέβειας σκανδαλώδεις. Τούναντίον διατηρεί μειδιαιμα ήδονής εις τα χαίλη.

Ην ή περάνωμεν την παρούσαν δέν κρίνομεν περιττόν ν' αναφέρωμεν την περί αυτού κρίσιν του έν άρχή μνησθέντος Γάλλου κριτικού Η. ΤΑΙΠΗ, όστις καιτοι κρίνων αυτόν από απόψεως γαλλικής οχι ήττον εινε κατά το δυνατόν ειλικρινής και δικαιοσ, άν οχι ύπερ το δέον αστήρητος. "Πώς να εκφράσωμεν δι' ολίγων λέξεων άπαντας τούς χαρακτήρας τούτου τον ποιηλου πνεύματος; Έγενήθη ποιητής ήτοι οικονομός άερτων άνακτόρων και φανταστικών πάργων! Αλλά το προσωπικόν πάθος και αι απορροφητικαι προκαλήψεις, αιτινες συνήθως δεσπόζουσι της ζωής των ήρωων του έλλειπτον απ' αυτού δέν έδραν εν έαυτώ το σχέδιον νέου οικοδομήματος, φικαδόμενος κατά τόν τύπον των άλλων; έξελέξατο μόνον μεταξυ των ώραιότερων μορφαν τας μάλλον κακαλλώπιόμενας, τας μάλλον έντέχνους. Δέν έλαβεν εκ των καλλονών των άλλων ή μόνον τα άθη. Έάν εν τή έξαλογή ταύτη των άρχιτεκτονικων τύπων των άνανευθέντων ή άνευρεθέντων ζητήση τις τά ζήνη του θέλει μανταώσει αυτά εις διάζωμά τι έγγηλυμένον μετά κλειόνος λεπτότητος, εις χαριεσσοτόν τι και κομψότερον κόσμημα, αλλά δέν θέλει τα παρατηρήσει έπαισθητά και έμφανή ή εν τή άγνότητι και άνοψώσει της ήλικής συγκιμήσεως, μεθ' ης θέλει έξέλθει του ποιητικού του Τένουσον μουσαίου."

Ότι διά την Γαλλίαν εινε ο ALFRED DE MUSSET, εινε διά την Αγγλίαν ο Τένουσον. Τις υπερτερεί των δύο; Ζήτημα, όπερ οι Γάλλοι λύουσιν ύπερ έαυτων, οι δέ Αγγλοι ούδ' εις συζήτησην περί αυτού έννοοσι να κατέλθωσιν. Όπωςδήποτε άμφοτέροι ειναι τα τελευταία μεγάλα ποιητικά πνεύματα του ήμετέρου αϊώνος.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΑ.

ΠΕΤΡΟΥ Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ

ΔΑΦΝΑΙ.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΣ διαζήλομεν φιλοκάλοις τε τοπωμένον υπό τόν άνω τίτλον τεύχος του νεαρού εκ Πειραιώς σπουδαστού κ. Πέτρου Αποστολίδου, γνωστού ήδη ταις άναγνωσταις του "Εσπερού" και εκ άλλων αυτου δημοσιευμάτων.

Ανεξαρτήτως των έν τω τεύχει τούτω περιεχομένων τριών πατριωτικων ποιημάτων, αισθάνεται τις το γε νυν έχον είδος προκατηλήψως εν γένει κατά τών ποιητικων εκείνων προϊόντων, άτινα άπήχθησι ύνα ως επί το πολύ των θουρειών της μεγάλης Έποποιίας του Εικοσιένα μνηστήν, Σολωμού και Βαλαωρίτου, ή μάλλον μετά κήρου άναμείσσης γνωστών φράσεων, αντικατόπτρισι γνωστών εικόνων και πολλάκις πολλαχώς εξουθενώντων τύπων, εις την χαλάρωσιν μάλλον ή εις την επίρρωσιν του εθνικού αισθήματος συντελοΰσιν. Η κριτική, ήτις παρ' ήμιν ούδόλλως δυσταγώς άνεπτύχθη διά τόν άπλοστατον λόγον, βτι άπαντες τόν του λογοκριτού κάλαμον άνά χειράς λαμβάνουσιν, ή κριτική όρμησια άφαιλεί ν' άντεπεζέλλη κατά των κατακλωσάντων την άλλως τε οχι πλουσίαν νεωτέρων ήμων φιλολογίαν τούτου είδους ποιητικων άνυλλευσμάτων. Τό Εικοσιένα εξουμήθη δεόντως. Τό έψαλλον εκείνοι όστινες τό είδον, τό έθροποίησαν εκείνοι όστινες τό έψαλλον, τό έλάτρευσαν εκείνοι όστινες τό έθροποίησαν. Έκ τούτου ο ύσπεστος της Έλευθερίας θννος. Μία γαν παραλογομένων ήθελέ τις δεθείας εκφέρει, άν παντελώς άπηγόρευσε τοις νεαροίς της Μούσης έρροφάνται την καθόλου εξύμνησην της πατρίδος ήμων, απλάς και μόνον διότι μεγάλοι πρότερον άειδοι ένθάς εξύμνησαν αυτήν. Ότος δεθείας ήθελε ελασφημέσει. Εκείνο όπερ κατακρινόμεν ειναι, το έπαναλαμβάνομεν, ή όχληρά έπανάληψις γνωστων φράσεων, εικόνων και τύπων, ή παταγώδης και προκοσμητική των μεγάλων εκείνων γεγονότων άπεικονία. Δέν δύνανται τις άρά γε, υπό του θελου έκαιου πυρός διαφελεγόμενος, του προς την πατρίδα έρωτος, να εξυμνήση την ήραλην ήμων Έλλάδα άνευ των μηλιονίων, των καρυσφυλλίων, της Αούρας, και της φουστανέλλας; Έπαναλαμβάνων τις άκακιστάτως και χάρην πολλαίς του χαινόντος του ρυθμού, τας εύήχους μέν αλλά μόνον ιστορικής άξίας λέξεις ταύτας, ύμναι άρά γε την Έλλάδα κάλλιον του Βερανζέρου, όστις διά των άθανάτων αυτού φαρμάτων ισουρίθμους εις το στέμμα της μητρός ήμων επέθηκεν άδάμαντας; Τά τόν κόσμον συνταράξαντα μέγιστα εκείνα γεγονότα εξουμήθησαν δεόντως. ως ή Ίλιάς υπό του Όμήρου, ή Απολοσεις Παράδεισος υπό του Μίλτωνος, ή Φαύστος υπό του Γοεττε. Όπως λοιπόν ήθελέ τις έρρουλήσει άν, κήρινα περά Ίκάρου περιβαλλόμενος, έπεχείρει ν' άνέλθη εις τά άπόρτατα του Όλύμπου και της Έδέμ ύψη, ήθελεν έπίσης βέλτηλον διαπράξει έργον ή έπιχειρήν να ψάλλη την Έλευθερίαν του Σολωμού, τόν Κανάρην του Οδηκού, ή την Φροσύνην του Βαλαωρίτου. Ίπάρχει περί των ύψιστων άριστουργημάτων της ανθρωπίνης διανοίας βαθεία τις όρθεστική γραμμή ή απαγορεύουσα την βλαδην εις τας ζηλοτύπους αλλά μετρίας διανοίας, είδος μωστηριώδους, σιωπηράς, άλλ' άδιαρρήκτου συνήλικης, ύπ' αυτού του Θεου ύπαγορευθείσης.

Ανεξαρτήτως όμως των άνωτέρω και μεθ' άλλην την κατά των τούτου είδους ποιημάτων

προκατάληψην ήμων, όφείλομεν ειλικρινώς να ήμολογήσωμεν, βτι τά έν ταις "Δάφναις" του κ. Π. Αποστολίδου τρία ποιήματα, ίδιως θνμος το πρώτον, ή κς. Μαρτίου, ποιήμα άπαγγελθέν κατά την επάσειον της αυτης ήμέρας εν Πειραιαι, ήρσαν ήμιν. Έκ του ποιήματος τούτου, εν ή διαπνεύσει εικοσαετούς ένθουσιασμού και ύάπυρος προς την πατρίδα έρωτος, άριδήλως καταδείκνυται βτι ο κ. Αποστολίδης ού μόνον κάλλιστα την γραφίδα χειρίζεται, αλλά πολλά εν τή μέλλουσι χρόνω ύπόσχεσται. Καιτοι δά πατατημένην ήδη δεθείας τρίτον, και γνωστων έκφράσεων και τύπων, κατ' άνάγκην άλλας τα, έποήσατο χρήσιν, τοδ' όπερ, ως έφθημεν ειπόντες, ούδεις των νέων των γραφόντων εθνικά ποιήματα ν' άποφεύγη δύναται, δέν δύναμθα όμως ν' άρνηθώμεν, βτι εν τή κς. Μαρτίου άρκετήν εύρωμεν την πρωτοτυπίαν της τε λέξεως και της εικόνας. Ό στίχος π. χ. ένθα περί της πυροπληθούς της ναυαρχίδος υπό του Κανάρη πρόκειται:

"Σέβες, Ούρανέ, ε' άστέρη σου! Η γη θά ε' φωτισή!" και οι έπόμενοι περί του Σαμουήλ.

"Την άνθηκτέλλη, θαρρείς, σπαρόντας ο άέρας Σπέρνει άστέρη ένα σαρό στίγν ούραν, που ειναι Συνεπαισμένος σάν κ' αυτός το Κούρη του να κλαίει."

νομιζόμεν άνευ υπερβολής βτι ειναι άληθώς δύο άστέρια δυνάμενα να κοσμήσωσι τόν άστερδαντα ούρανόν του Εικοσιένα. Ειναι δύο μόνον, άλλ' άρκουσιν ήμιν, όστινες πολλαίς μέχρι τούδε διεστρέψαμεν συλλογάς, χωρίς να εύρωμεν οχι μόνον άστέρη άλλ' ούτε καν πυρολαμπίδα.

Τελευτώντες συμβουλοΰμεν τόν κ. Αποστολίδην να εξακολουσή γραφήν, διότι πολλά εις το μέλλον παρ' αυτού έλπίζομεν, αλλά να γράψη, ως έγραψεν ο προσφιλης αυτώ, ως εν τή προλόγη του τούδ'όχιζιστον φαιναται, Βερανζέρος, όλιγα και καλά, και να ύμνη, ως εκείνος, μάλλον τα είκοσι του έτη, και βτι άλλο αυτοίς παρομαρτεί, δεθείας άν, βτι έπίσης άγαπή τις και ύπηρετεί την πατρίδα του πλουτίζων διά παντός είδους άληθών ποιητικων έργων την πανήγυρον αυτης φιλολογίαν.

Έν Λαύζα, μην' Ιουνίω 1884.

Γ. Σ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ό βασιλεύς και ή βασίλισσα των Έλλήνων, μεταβαίνοντες από Πετρούπολεως εις Βηροδάαν διήλθον προχθές την πρωίαν διά Βερολίμου. Έν τή σταθμώ ύπεδέχθη τας ΑΑ. ΜΜ. ο ήμέτερος εν Βερολίνω πρεσβυτης κ. Αλ. Ραγκούδης. Οι βασιλείς προγεωμισάντες εν τή σταθμώ εξηκολούθησαν τό ταξείδιον, και τηλεγραφικώς ήγγέλην ήδη ή εν Βηροδάαν άφικεσιν αυτών. Λέγεται βτι ο βασιλεύς μετασθήσεται και εις Βιενν, όπως χαιρετίσει τόν εκεί ευρισκόμενον γηραιόν αυτοκράτορα της Γερμανίας.

Βαθυτάτην θλίψην ένπειθήσαν εν έλη τή Όλλανδία ο πρόωρος θάνατος του διαδόχου του άλλανδικου θρόνου, πρίγκηπος Αλεξάνδρου. Ό βασιλεύσας ούτος, ο μόνος επίζων υιός του

βασιλεύς της Όλλανδίας, ήτο εκ παιδικής ηλικίας φιλόθενος, δι' ο και όλίγον μέρος έλαβεν εις τά του κράτους; έσχάτως προσεδέχη υπό τυφροειδούς πυρετού, όστις άφήρησας τόν πρίγκηπα εν ηλικία 39 ετών. Έν Όλλανδία ήγαπάτο πολύ άνεκα του προσώπου χαρακτήρος του και των φιλελευθέρων αυτου φρονημάτων. Η διαδοχή του θρόνου παρεργεται νυν κατά τόν νόμον εις την τετραστή θυγατέρα του βασιλεύς εκ του δευτέρου αυτού γάμου. Προς βόθμωσιν των της διαδοχής συγκαλείται έκτακτος εθνική Συνέλευσις, εν ή, ως φαίνεται, ο άπορροσισθή μετ' τόν θάνατον του βασιλεύς, όστις ειναι ήδη εν ηλικία εξήκοντα έκτώ ετών, άντιβασιλεύσασα και κηδεμένη της διαδοχου να ήται μέχρι της ένγηλικότητός της αυτή ή μήτηρ αυτης, ή νυν βασίλισσα.

Έκ των ύποβληθέντων σγεδίων διά το έν Παρισίους άνεγενησόμενον Μνημεϊον του Γαμβέττα έξ μόνον έκρήθησαν παρά της Έπιτροπής άτια να συναγωνισθώσιν. Η κρίσις άναγνωσθήσεται την 15 Νοεμβρίου 1884. Τό πρώτον προθέν ειναι φράγκων 10 χιλιάδων, τό όποιον ήληρόνεται μόνον καθ' ήν περίπτωσην το σγέδιον δέν έκτελεσθή. τό δεύτερον έραβεϊον ειναι 6 χιλ. φρ. και το τρίτον 4 χιλ. Έάν τα άποτελέσματα του συναγωνισμού δέν ύσιν έπαρκή, οι έξ συναγωνιζόμενοι τεχνίται λαμβάνουσιν άνά τρεις χιλ. φράγκων έκαστος και ή Έπιτροπή έπιφυλάξει έαυτή τό δικαίωμα να φρονίσση κατά τό δοκούν περί της έκτελέσεως του μνημειου. Κατά τας γαλλικας εφημερίδας το σγέδιον άσολού φαίνεται το πάντων έπιτυχεστέρον.

Κατά τόν άρτίως έκδοθέντα στατιστικόν Πίνακα εν έτει 1883 τεσσαράκκοντα και έν έξατρα έγένοντο παρανόμια του πορός. Καί εν μέν Ρωσία έκάρων 12 έξατρα, εν τή βορείω Αμερικη 9, εν Αγγλία 7, εν Γαλλία 3, εν Ιταλία 3, εν Πρωσία 1, εν Κροατία 1, εν Αδσστρία 2, εν τή νοτιω Αμερικη 1, εν Αφρικη 1, εν Ιαπωνία 1. Κατά την εν τή Ιπποδορμική της Βεροϊτούθης εν Ρωσία πυρκαϊάν έφρονέθησαν 268 άνθρωποι. ή πυρκαϊά εν τή θεάτρω της Νέας-Ορλεάνης άπήτησε 180 θύματα, και κατά την εν τή αίθουσα της Βικτωρίας εν Σουδερλάνδη καταστροφήν άπέθανον εξ άσφυξίας 180 παίδες. Τό έλον των θυμάτων διά τό έτος 1883 χίλια διακόσια. Οι άριθμοι ούτοι ειναι φρικωδώς έκφραστικαί!

Έκ Τουλών της Γαλλίας ήγγέλην βτι συνέβησαν εν τή πόλει εκείνη κρούσματα της επάρτου χολέρας. Η μάστιγ αυή πρό πολλών ήδη ετών δέν εΐχεν έπιοκεφθή την Εδρώπηην και φόδος ύπάρχει μή τώρα άρχιστή πάλιν την καταστρεπτικήν περιήγησιν της. Φαίνεται βτι τά εκ Τορκίνου επανακείμενα γαλλικά στρατεύματα μεταφέρων την νόσον, διότι τά πρώτα κρούσματα έγένοντα μεταξυ των ανδρών τούτων. Η γαλλική Κυβέρνησις εκήρσεν βτι τά κρούσματα δέν έχουσι τόν έπίροθον χαρακτήρα της άσιατικής χολέρας, αλλά μόνον της σποραδικής και άνδυμικής. άλλ' ο πανικός κατέλασε τούς κατοίκους, και ήδη όκτώ χιλιάδες έγκατέλιπον την πόλιν. Έν Μασσαλία έλήφθησαν πάντα τά προφυλακτικά μέτρα.

Κύριος. Τι ώρα ειναι, Γιάννη; Γιάννης. Δέν έξυρω. Κύριος. Εις τί χρησιμεύει λοιπόν το ήλιανόν όρολόγιον, τό όποιον έτοποθέτησε πρό του παραθύρου σου; Γιάννη. Ναι, άφέντη. άλλ' τώρα ειναι μεσάνωκτα. Κύριος. Άνόγη, και δέν 'μπορείς ν' άνάγη; Ένα σπέρτο;

ΠΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ.

Αίνιγμα 207. Τό πάλι ήμην κάτοιχος Της χώρας των Έλλήνων, Αδρός πολέμων και μαχών Και φίλος των κινδύνων... Έκ των όκτώ στοιχείων μου Τό έν άν έκτασίσης, Και δι' άτέρου πάραυτα Τό άντικαταστήσης, Δίχως πολδ να κοπή; Δίχως να παρατρέχη; Όσοφάτον έρπειν Ένωπίον σου έχεις... Τό ίδιον στοιχείόν μου Άν όμως άφαιρέσης, Κ' εις την προπαράληθουσαν Τόν τόνον μεταθέσης, Έκτεινομαι επάπειρον, Πανίσχυρον προβάλλω, Απίρρανον και φοβερόν Την σφαίραν περιβάλλω. Έμμ. Σολωμέ, εν Βουκουρεστίω.

Αίνιγμα 208. Και θαγκάσω και στηρίξω, Και φωλάττω και σολίζω, Είμαι ζωον ζωηρόν, Είμαι άψυχον, φοχρόν. Η άξια μου ούζάνει Με την πάροδον των χρόνων. Άν γηράτω δέν άξίζω, Θά με τρέψης τότε μόνον. Η διτιττή μου σημασία Καί' εν τή όρθογραφία. Γρ. Γ. Δρόσο, εν Αλεξανδρείη.

Αίνιγμα 209. Θωμάζουσι του θλου μου Άπαντες τας ποιήσεις. Η κεφαλή μου έλλειψε; 'Στό σφμα σου μ' εύρήσεις. Αλε. Βασιλειάδου, εν Τεργέστη.

Πρόβλημα 210. (Αριθμητικόν.)

Όρφανής κόρης ζητηθείσης εις γάμον με 1000 τάλληρα προίκα, ή θεία αυτης προσέβλεπε τούς τέσσαρας υιούς της να καταβάλωσι τό ποσόν καθ' ήν έκαστος έχει διαθέσειν και δόναμιν. Ούτως ο πρώτος κατέθεσεν έσα ή δύνανα, ο δεύτερος τό τριπλάσιον του πρώτου, ο τρίτος έσα οι δύο πρώτοι όμοι, ο τέταρτος τό ήμισο του τρίτου, τό δέ ύπόλοιπον εκ ταλλήρων 100 κατέθεσεν ή θεία. Ζητείται πόσα κατέθεσεν έκαστος.

Ίω. Κ. Γρομπελί, εν Γαλαζίω.

Πρόβλημα 211.

Ευρεθήσαν δύο στοιχία του άλφάβητου, σύμφωνα, άτινα κλέμενα πλησίον άλλήλων άποσελεύσι λέξιν, σημαίνουσιν δύνανην ένυπαρχουσαν τω άνδράτω.

Κ. Γ. Μουσούρης, εν Βερδιάνω.

Πρόβλημα 212.

Σχηματισθήτε κοδάβλετον, οδ' τινος ή πρώτη λέξις να σημαίνη ούνοδουμον, ή δευτέρα βαθμύν ή έπίρρημα, ή τρίτη πυράν και ή τεταρτή άξιωμα.

Ό ατέ.

ΛΥΣΕΙΣ.

Αίνιμ. 202. Αίνιμ. 203. Τό γράμμα Ν. ΑΚΑΚΙΑ — ΚΑΚΙΑ.

Αίνιμ. 204. Αίνιμ. 205. ΚΟΥΜΑ — ΚΥΜΑ. ΠΙΝΑΟΣ — ΙΝΔΟΣ.

Πρόβληματος 206.

Α ρ α. Ο π ι ο ν. Δ ι π ρ ο ν. Ψ δ ο ν. Ο φ α λ μ ό ε. ι ε τ α φ υ λ η.

Εύλασα. Τα 192—194, 197—199 και 201 ο κ. Ίω. Κ. Γρομπελί εν Γαλαζίω. τό 198 ο κ. Ν. Γ. Μουσούρης εν Βερδιάνω. τό 202 και 208 ο κ. Ίω. Ασορωτάκης εν Γαλαζίω. τό 205 ή δεσποσίνη Έλένη Α. Αύστριακή έπίσης. τό 208 ο κ. Ε. Γ. Σαργιάννης, έπίσης. τό 265 και 298 ο κ. Αέων Βασιλειάδου εν Τεργέστη. τό 202 και 205 ή δεσποσίνη Α. Η. Βασιλειάδου εν Τεργέστη, ήτις ειναι τό δεύτερον των αινιγμάτων ήμετέρων, ως έξή:

Άν την κεφαλήν του Πίνδου Δοκμάσης ν' άπορρίψησιν Ησκαμύ τινα Αίσις, Τόν Ίνδον ν' άνακαλύψη.

Fabrik eiserner Gewächshäuser, Eisenbaufabrik und Eisengiesserei.

Specialitäten

Gewächshäuser vom kleinsten Culturhaus bis zum größten Wintergarten, Veranden, Balcons, Dachconstructions, Fenster, schmiedeeiserne Thore und Hüter.

Dampf- und Wasserheizungen in Kupfer und Eisen nach bewährtesten eigenen Systemen unter jeder Garantie für Dauerhaftigkeit und Heizkraft.

Zahlreiche Referenzen. Kostenschätzungen und Zeichnungen stets gern zu Diensten.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

ΕΠΙΤΟΜΟΣ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ
ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΒΑΔΙΣΤΩΝ ΤΟΠΩΝ
καὶ
ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥΤΩΝ ΕΝ ΡΩΜΥΝΙΑΙ
ΠΗΓΑΙ, ΦΑΣΙΣΙΣ, ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΣΙΣ, ΔΥΣΙΣ.

Εικοσαετής περίοδος συμπληρούται ήδη από της σφετερισίας εν Ρωμανία εισοδημάτων αναβαινόντων εις 13 περίπου εκατομύρια Όλλανδικών και της αποξενώσεως απερήντων κτήσεων και γαιών των Αγίων τούτων Λαϊκών.

Ο δίκαιος ούτος σφετερισμός εναντίον τούτου πνεύματος και του γράμματος διαθηκών, χρυσοδόλλων, άβυσσων βητών βωμονικου κούδης και προτοκόλλων συνεδρίων και συνδιασκέσεων των Παρισίων, του Βουλαντίου και του Βερολίνου, προκάλεσε πλείστασ δσας διαμαρτορίας και προκαλέσει σπουδαίας ενεργείας εκ μέρους των κυβερνήσεων της Υψηλής Πύλης, άτε δη κρατούσης των πλείστον Ιερών Μονών, και της Βαλγικης, ή άνήκουσιν ήδη αὶ του Δασικου και των Μετεώρων της Θεσσαλίας προσδοφύρους εν Ρωμανία κτήσεις έχουσαι κυριαρχικαί Μοναί. Τας περιπετείας ούν του πολυβρυλλήτου τούτου Μοναστηριακου Ζητήματος μετ' επιτομής περιγραφής των Αγίων και Θεοβαδίστων Γέπων, συνέγραψα εις τεύχος μονότομον, ύπερ όσονούπω έκείδωμι εις φάς.

Η συνδρομή ώρισται πεντάβραχος εν Έλλάδι ή εις μετρήθεις εν Τουρκία, προπληρωτέα άμα τη έγγραφη προς εύχεραστέρην εκτύπωσιν.

Έν Κωνσταντινουπόλει, Ιανουάριος 1884.

ΘΩΜΑΣ Α. ΠΑΣΣΙΑΝΗΣ.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ΚΑΙ
ΤΑ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ.

Θεολογία του Σωκράτους. Τό περί προ-
καίας άδγμα.

Πραγματεία γαλλισι συγγραφεύου
ουδ
Γουσανού Δ' Έγθαλ.

Έξελλησθεσιν δε μετ' προσήκης εν
παρρησια των Άπομνημονευμάτων
του Ενοφώντος

ουδ
ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΒΑΔΕΥΤΑ.

Τμή Μάρκ. 6.

ΕΝ ΑΕΙΨΙΑΙ 1884.
W. DRUGULIN.

ΕΥΡΗΠΑΟΥ

ΕΚΑΒΗ

μετά ψαχαγωγίας εξ ιδιογράφου

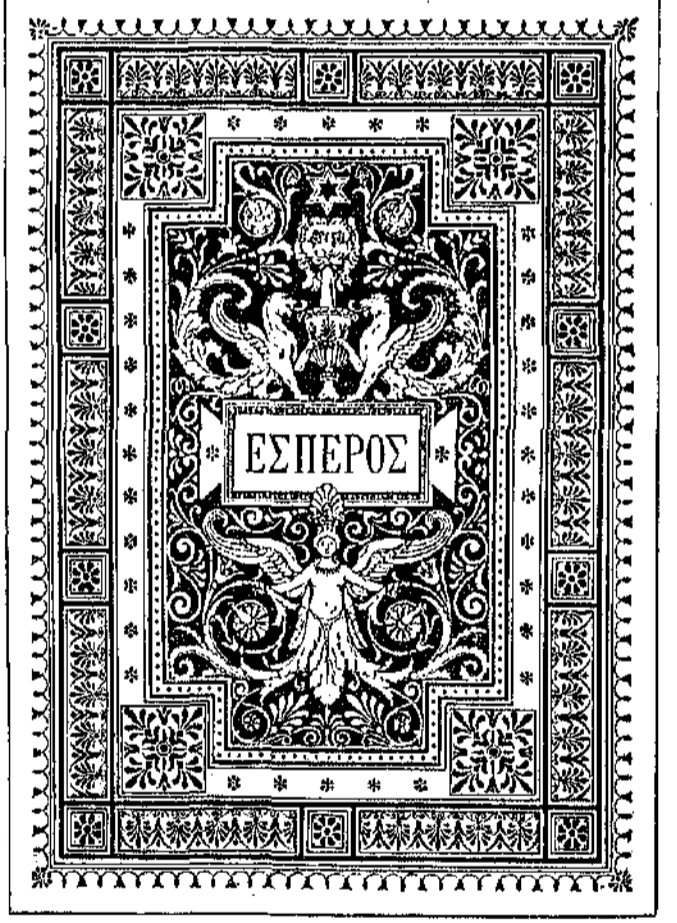
ΛΑΜΠΡΟΥ ΤΟΥ ΦΩΤΙΑΔΟΥ

και νεωτέρων εξηγητικών σχολίων
και σημειώσεων

ουδ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ Γ. ΔΟΣΙΟΥ. Δ. Φ.

(Μετά εικόνος του Λάμπρου Φωτιάδου).

ΕΝ ΓΑΛΛΙΑΙ
1884.

ΤΟ ΠΕΡΙΚΑΛΥΜΜΑ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

Έκαστον των κοψών τούτων και επιχρύσιων περικαλυμμάτων τιμάται μαρκών 5 (ήτοι φράγκων 6.25) και άποστέλλεται ελεύθερον ταχυδρομικου τέλους.

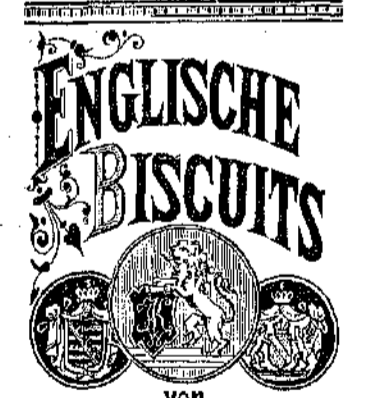
Επειδή κατά τα δύο πρώτα έτη τιμές των Κυρίων συνδρομητών ήμέλησαν να ήμβάσων το τίμημα των παραγγελθέντων περικαλυμμάτων, και ως εκ τούτου προέκυψεν άπαισθητή ζημία, ή Διεύθυνσις έλαβε το γενικόν μέτρον να μη άποστέλλη του λοιπού έπ' ούδεμιζ προφάσει περικαλυμμα άνευ της προκαταβολής του τιμήματος αυτού.

Selbstthätige Zimmerfontäne

mit Blumenisch und Aquarium
Neu! Original!
Vorzüglichste Leistung Eleganteate Ausführung.

LOUIS HEINRICH ZWICKAU'S.

F. Krietsch, Wurzen's
anerkannt vorzüglichster Qualität in 100 verschiedenen Sorten.
Wurzenfontäne zu 3, 6 und 9 Mark empfohlen. Preisliste sowie Prospekt über Befähigung, Zuverlässigkeit und Verwendung der Biscuits werden auf Wunsch gratis übersandt.